

PAPA FRANJO

Albanija – primjer mirnog suživota

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 24. rujna 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću govoriti o apostolskom putovanju u Albaniju na kojem sam boravio prošle nedjelje. Činim to prije svega kao čin zahvalnosti Bogu, koji mi je dao ostvariti to putovanje kako bih pokazao, također svojom fizičkom prisutnošću i na opipljiv način, svoju blizinu i blizinu Crkve tome narodu. Želim zatim ponovno izraziti svoju bratsku zahvalnost albanskom episkopatu, svećenicima i redovnicima i redovnicama koji ondje rade s velikom predanošću. Zahvalu upućujem i vlastima koji su me tako ljubazno primili, kao i svima koji su surađivali na realizaciji toga pohoda.

Taj je pohod plod želje da posjetim zemlju koja, nakon što je dugo vremena stenjala pod jarmom bezbožnog i nečovječnog režima, proživljava iskustvo mirnog suživota među svojim različitim vjerskim sastavnicama. Činilo mi se važnim ohrabriti ga na tome putu, da ustraje na njemu i produbljuje sve njegove aspekte na korist općeg dobra. Zbog toga je u središtu toga putovanja bio međureligijski susret gdje sam mogao konstatirati, s dubokim zadovoljstvom, da je mirni i plodni suživot među ljudima i zajednicama koje pripadaju različitim religijama ne samo poželjan, već i stvarno moguć i provediv. Oni to provode u djelo! Riječ je o autentičnom i plodnom dijalogu koji zazire od relativizma i vodi računa o identitetu svakog pojedinca. Ono što je zajedničko raznim religijskim izrazima je prijedeni put,

dobra volja da čine dobro bližnjemu, ne nijećući i ne umanjujući identitet drugoga.

Susret sa svećenicima, posvećenim osobama, sjemeništarcima i bogoslovima te predstavnicima laičkih pokretâ predstavljao je prigodu za zahvalno sjećanje, s posebnim ganućem, na brojne mučenike vjere. Zahvaljujući prisutnosti nekih starijih osoba, koji su na vlastitoj koži osjetili strašne progone, ponovno je odjeknuo glas vjere tolikih herojskih svjedokâ iz prošlosti, koji su slijedili Krista sve do krajnjih posljedica. Upravo iz dubokog sjedinjenja s Isusom, odnosa ljubavi s njim ti su mučenici – kao i svi drugi mučenici – crpili snagu da se hvataju u koštac s bolnim događajima koji su ih doveli do mučeništva. I danas, kao i jučer, snagu Crkvi ne daju toliko organizacijske sposobnosti ili strukture, koje su, istina, također nužne. Naša je snaga Kristova ljubav! To je snaga koja nas drži u teškim trenucima i koja nadahnjuje današnji apostolski rad da pružimo svima dobrotu i praštanje, svjedočeći tako Božje milosrđe.

Prolazeći glavnom ulicom Tirane, koja vodi od zračne luke do velikog trga u centru grada, imao sam priliku promatrati plakate četrdeset svećenika koji su ubijeni tijekom komunističke diktature i za koje je pokrenut postupak za proglašenje blaženima. Njima se pridružuju na stotine kršćanskih i muslimanskih vjerskih službenikâ ubijenih, mučenih, zatvaranih i deportiranih samo zbog toga što su vjerovali u Boga. Bila su to mračna vremena, u kojima

se zatirala vjerska sloboda i u kojima je bilo zabranjeno vjerovati u Boga, na tisuće crkava i džamija je uništeno ili pretvoreno u skladišta i kino dvorane u kojima se propagiralo marksističku ideologiju, vjerske knjige su spaljivane, a roditeljima se branilo davati djeci vjerska imena predakâ. Sjećanje na te dramatične događaje je bitno za budućnost jednog naroda. Sjećanje na mučenike koji su ustrajali u vjeri je jamstvo za budućnost Albanije; jer njihova krv nije uzalud prolivena, već je sjeme koje će donijeti plodove mira i bratske suradnje. Danas je, naime, Albanija primjer ne samo preporoda Crkve nego i mirnog suživota među religijama. Stoga, mučenici nisu poraženi, već su pobjednici: u njihovu herojskom svjedočenju blista svemoćnost Boga koji uvijek tješi svoj narod, otvarajući nove putove i obzore nade.

Tu poruku nade, utemeljene na vjeri u Isusa Krista i sjećanju na prošlost, povjerio sam čitavom stanovništvu Albanije koje sam vidio oduševljeno i radosno na mjestima susreta i slavlja, kao i na ulicama Tirane. Ohrabrio sam sve da crpe nove snage iz Uskrsloga, da mogu biti evanđeoski kvasac u društvu i aktivno se uključe, kao što se već događa, u karitativne i odgojno-obrazovne djelatnosti.

Još jednom zahvaljujem Gospodinu, jer mi je ovim putovanjem, omogućio susresti hrabri i jaki narod, koji nije dao da ga bol i patnja slome. Braći i sestrama Albanije ponavljam poziv na hrabrost da čine dobro, da grade sadašnjost i budućnost svoje zemlje i Europe. Povjeravam

plodove mog posjeta Gospi od dobrog savjeta, koju se časti u skadarskom svetištu, da ona i nadalje vodi taj narod-mučenik na njegovu putu. Neka ga gorko iskustvo iz prošlosti sve više učvrsti u otvorenosti prema braći, posebno prema najugroženijima, i učini ga protagonistom onog dinamizma ljubavi tako potrebnog u današnjem društveno-kulturnom kontekstu. Želim da svi danas pozdravimo taj hrabri, radin narod i da u miru traži jedinstvo.

Apel Svetog Oca

U mislima sam sa stanovnicima onih afričkih zemalja koje trpe zbog epidemije ebole. Izražavam svoju blizinu mnogima koji su pogođeni tom strašnom bolešću. Pozivam vas da molite za njih i za sve one koji su na tako tragičan način izgubili život. Nadam se da međunarodna zajednica neće uskratiti potrebnu pomoć za ublažavanje patnji te naše braće i sestara. Molimo se Gospi za tu našu bolesnu braću i sestre.